

Arrest

nr. 135 187 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2014..

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. JANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 mei 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 19 mei 2014 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 8 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 22 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij betwist niet dat zij haar antwoord op de vraag of zij al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen pas op 22 augustus 2014 aan de Raad heeft verstuurd, terwijl de laatste nuttige dag om dit te doen 18 augustus 2014 was, doch meent dat er sprake is van “een zekere mate van overmacht” en wijst er daarbij op dat in de bewuste periode “de vakantieregeling” van kracht was en dat zij beschikt over een termijn van 14 dagen om een aangetekende zending bij de postdiensten te gaan ophalen, zodat er pas op het ogenblik dat zij dit effectief doet sprake is van een “werkelijke kennisname” van de vraag van de Raad of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

2.5. In casu staat het niet ter betwisting dat de laatste nuttige dag om een antwoord te verstrekken op de vraag of verzoekster al dan niet een synthesememorie wenst in te dienen, 18 augustus 2014 betrof. De betreffende vraag werd door de Raad immers bij aangetekende zending van 5 augustus 2014 verzonden (zie bewijs in het rechtsplegingdossier), zodat de termijn – naar analogie met artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet – ingaat vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, in casu 5 augustus 2014, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat de termijn normaliter verstreek op 18 augustus 2014, doch meent een beroep te kunnen doen op *“een zekere mate van overmacht”*. De Raad merkt hierbij op dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Waar verzoekster stelt dat zij over een termijn van 14 dagen beschikt om een aangetekende zending bij de postdiensten te gaan ophalen, merkt de Raad op dit bezwaarlijk kan volstaan om overmacht aan te tonen. Opdat een kennisgeving bij ter post aangetekende brief geldig geschiedt, is het voldoende dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of aan een ander op dat adres verblijvend persoon heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus een bericht heeft achtergelaten waarin de belanghebbende ervan wordt verwittigd dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (cf. RvS 3 december 2009, nr. 198.499, RvS 27 oktober 2014, 208.491 en RvS 18 januari 2014, nr. 226.239). Hierbij wordt de kennisgeving geacht te zijn gebeurd op het dag van de aanbidding van de brief bij de woonplaats van de betrokkene en niet bij het verstrijken van de termijn toegekend voor het ophalen van de aangetekende zending bij het postkantoor (RvS 8 juni 1983, nr. 23.342 en RvS 28 april 1987, nr. 27.843) of op de dag dat de betrokkene daadwerkelijk het betrokken aangetekend schrijven gaat afhalen (RvS 15 maart 2015, nr. 142.581).

Waar verzoekster nog gewag maakt van de “*vakantieregeling*”, verduidelijkt zij niet in welke mate dit dient te worden beschouwd als een vorm van overmacht. In de mate dat verzoekster zou verwijzen naar het gegeven dat zijzelf niet aanwezig was bij de uitreiking van de aangetekende zending omwille van vakantie, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft gesteld dat afwezigheid omwille van vakantie geen overmachtssituatie uitmaakt (zie o.m. RvS 15 januari 2007, nr. 166.657 en RvS 17 december 2007, nr. 70.381). Er blijkt verder niet – en verzoekster toont dit ook niet aan – dat de Raad of bpost omwille van een “*vakantieregeling*” niet in hun normale dienstverlening hebben voorzien, zodat verzoekster ook hieraan geen overmacht kan ontlelen.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoekster geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of verzoekster een synthesememorie wenst over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA